

VICSAY LAJOS:

GYAKORLATI PEDAGÓGIA

NEVELÉSÜGYI FÜZETEK

Tanyai iskolás.

A sárba, vízbe megmerül a lába,
míg elbaktat a messze iskolába,
foltos, vékonyka, vásott ködmönében
a hideg, maró, havas, téli szélben.

Kopott báránybőr süveg a fejében
s kis kenyérke, mit megeszik majd délben —
lapul a rongyos tarisznya fenekén —
tört tábla, írka s pár salátalevél.

Könyv volt, s ő a hatodik gazdája.
Elázott százszor, bár vigyáztak rája.
A Mátyás király sincsen benne végig,
Majd megmondja, ha éppen tőle kérdik!

Süvölt a szél, majd az árokba dönti...
kékült kis száját füttyre csücsöríti...
Nagy csizmájával keményeket lépked...
Oh tudomány, de meg is szenved érted!

Gyöngy-betűket pet majd vörös kis ökle,
a kályha mellett, ha megdörzsölgette,
s ragyogó szemmel a szívébe zárja,
amit magyaráz tanító-gazdája.

Lélek ragyog és fény a két szemébe,
mintha valami égi mécses égne...
Szegénység, gond és nyomorúság marja,
de ő az Isten választott magyarja!

Kovácsné Huszár Jolán.